

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 23.

Stá™eda, 21 Á™Á-jen 2020

Musela jsem mu pÁ™ipomenout, Á¾e klÁ• v pÁ-sku ztratil on a jÁj teda pÁ™emÁ½Á;lÁ-m, jestli s takovÁ½m nezodpovÁ›dnÁ•lovÁ›kem mÁjm vÁbec pokračÁ•ovat v cestÁ›. No, ale pro tentokrÁ›t mu to patrnÁ› odpustÁ-m. Alain se zeptal, jestli to odpuÁ›tÁ›nÁ- je opravdu nutnÁ•. Zamyslela jsem se a odpovÁ›dÁ›la, Á¾e ano, protoÁ¾e odmÁ-tÁ›m odsud jet stopem nebo navelbloudu. ProstÁ› - pÁ™es vÁ›echny ty problÁ•my jsme mÁ›li vÁ›ichni vÁ›bornou nÁ›ladu, i kdyÁ¾ nÁ›m bylo jasnÁ•, Á¾e c pÁ›jdeme spÁ›t o hladu.

NaÁ›la jsem v autÁ› pÁ›r Á•okolÁ›d a Marius pÁ™idal nÁ›jakÁ• suÁ›jenky. Vody bylo naÁ›tÁ›stÁ- dost, naÁ•epovali jsme u veÁ™ejnÁ• studny v Haddej. PoctivÁ› jsme se rozdÁ›lili o hubenou veÁ•eÁ™mi a Alain nÁ›m sdÁ›lil, Á¾e zaÁ•Á-nÁ› touÁ¾it po kuskusu v hotelu SidÁ- Driss.

Na obloze se tÁ™pytily hvÁ›zdy a mne napadlo, Á¾e jsem jich nikdy nevidÁ›la tolik jako v pouÁ›ti. Bylo troÁ›ku sloÁ¾itÁ›jÁ›- rozdÁ›lat oheÁ•, protoÁ¾e tam bylo mÁ›lo dÁ™evin, ale nakonec se nÁ›m to povedlo. JeÁ›tÁ› jsme ve svitu ohnÁ› chvÁ›li koukali po klÁ•i, ale zbyteÁ•nÁ›.

Po dlouhÁ• dobÁ› jsem zase vzala do ruky kytaru. Pak si ji ode mne pÁ›il Marius, takÁ¾e jsme mÁ›li holandsko-Á•eskÁ½ veÁ•Á-rek s hudbou. Zase mne chytila romantika ... ty podivnÁ• opuÁ›tÁ›nÁ• domy, slepenÁ• do sebe jako vÁ•elÁ- plÁ›stve a semknutost kamarÁ›dstvÁ- kolem ohnÁ›, i kdyÁ¾ jsme byli ka¾dÁ½ odjinud ...

OheÁ• uÁ¾ dohoÁ™el, zaÁ•ala nÁ›m bÁ›t zima. Byli jsme velice rÁ›di, Á¾e neÁ¾ jsme Á›li naveÁ•er do zÁ™Á-cenin, tak jsme si s sebou brali svetry, protoÁ¾e se uÁ¾ zaÁ•Á-nalo ochlazovat.

"Á½e my nemÁ›me baterku", obrÁ›tila jsem se na Maria, "je proto, Á¾e jsme Á•plnÁ› blbÁ- a nenapadlo nÁ›s to. Ale proÁ• jÁ- nemÁ›jÁ ty?"

"ProtoÁ¾e jsem taky blbej a nechal jsem ji vybÁ-t!", vysvÁ›tlil poklidnÁ›.

NaÁ›je Á›tÁ›stÁ- bylo, Á¾e Marius mÁ›l s sebou svÁ›j backpack. KdyÁ¾ jsme Á›li prvnÁ› do zÁ™Á-cenin, bral si prÁ›vÁ› z nÁ›ho svetr a nevrÁ›til ho uÁ¾ zpÁ›tky do kufru, nechal ho leÁ¾et na zadnÁ- sedaÁ•ce. Nacpali jsme do nÁ›j jeÁ›tÁ› naÁ›ji deku a vyrazili. Nebylo to daleko, ale jÁj jsem Á›eroslepÁ›, takÁ¾e jsem padala poka¾dÁ•, kdyÁ¾ mne nÁ›kdo nezachytil. Alain dal nakonec Mariovi tlumok a vzal mne za ruku. MÁ›la jsem do krve odÁ™enou dlaÁ•, jak jsem spadla na ostrÁ½ kÁ›men. Ale nestÁ›Á¾ovala jsem si, spanÁ- ve starobylÁ•m pÁ-skovcovÁ•m domÁ› mÁ› lÁ›kalo.

TÁ›pali jsme kÁ™ivolakou uliÁ•kou plnou suti a popadanÁ½ch kamenÁ•, jednou rukou se pÁ™idrÁ¾ovali zbytkÁ• stÁ›n, nebo ji mÁ›li pro jistotu napÁ™a¾enou pÁ™ed sebe. Po nÁ›jakÁ½ch dvaceti metrech se obrysy zÁ™Á-cenin proti svÁ›tlejÁ›- obloze trochu rozestoupily a Marius, kterÁ½ Á›el vpÁ™edu, prohlÁ›sil Á¾e jsme doma.

"VÁ›iml jsem si tohle mÁ-sta jeÁ›tÁ› za svÁ›tla, hned, kdyÁ¾ jsme pÁ™ijeli. Jsou tady dvÁ› stavby spojenÁ• do pravÁ•ho Á•hlu a ten kout je pÁ™eklenutÁ½ obloukem jako sklÁ-pek. Za nÁ-m je ve stÁ›nÁ› vchod do nÁ›jakÁ• mÁ-stnosti, ale musÁ- se k nÁ›mu vylÁ•zt asi metr po kamenech. PoÁ•kejte

tady, já; to tam pĀjdu prozkoumat".

Shodil mi k nohĀjm batoh a slyĀjeli jsme, jak se ĀjkrĀjbe po kamenĀ-, pak zaklel, zafunĀl a ticho ... PĀ™edstavovala jsem si, jakĀ to musĀ- bĀ½t nepĀ™Ā-jemnĀ, lĀozt Ā°plnĀ> poslepu do jakĀsi dĀ-ry plnĀĀ kamenĀ-, ohmatĀjvat ten neznĀjmĀ½ Ā•ernĀ½ prostor, kde mĀ-Ā¾e bĀ½t cokoliv Ā¾ivĀĀho Āi mrtvĀĀho ... brrrr ... aĀ¾ mi zaĀal jezdit mrĀjz po zĀjdech. RadĀji jsem honem nahmatala Alainovu ruku a zaĀeptala: "Proboha, co tam dĀ>lĀj tak dlouho?"

To uĀ¾ ale bylo slyĀjet Maria Ā€" znĀlo to jako by mluvil ze studny: "Jo, je to parĀjda ... dokonce je tady teplo, pojĀte dĀnĀ™. PodĀjm vĀjm ruku a dejte pozor na ten velkĀ½ kĀjmen pĀ™Ā-mo pod vchodem, kdyĀ¾ na nĀj vlezete, tak se trochu zhoupne, ale je pevnĀ½."

S jednou rukou za zĀjdy jsem se drĀ¾ela Alaina, v druhĀĀ pĀ™ed sebou ranec jako nĀjraznĀ-k, jsem opatrnĀ udĀlala pĀjr krokĀ- a "auuu"...jeste Ā¾e jsem spadla na ten nĀjraznĀ-k, ale do holenĀ> jsem se praĀjtila poĀ™ĀjdnĀ> ... hned mi hvĀ>zdiĀek pĀ™ed oĀima pĀ™ibyl.

"Tak uĀ¾ jsem naĀjla ten kĀjmen, Marie!"

"Hmm, slyĀjel jsem ... to uĀ¾ ses skoro tady."

Ā¾e by se mi chtĀ>l posmĀvat? strĀila jsem mu do napĀ™aĀ¾enĀĀ ruky popruhy backpacku, zhoupala se na schodu a zaĀla se ĀjkrĀjbat do tmy pĀ™ed sebou.

Za mnou se ozvalo francouzskĀĀ zakletĀ- a mĀ> bylo jasnĀ½, Ā¾e Alain prĀjvĀ> naĀjel ten houpacĀ- schod. To uĀ¾ mne Marius tahal nahoru a jĀj se po ĀtyĀ™ech rychle odsunula dĀj, abych uvolnila mĀ-sto ve vchodu.

"BĀ>Ā¾te aĀ¾ ke stĀ>nĀ> nalevo, je tam nĀ>jakĀj slĀjma nebo co, bude to bezva postel", ozval se Marius, kterĀĀho jsem teĀvidĀ>la proti svĀ>tlĀĀmu otvoru dveĀ™Ā-. ChvĀ-li tam Ājramotil, potom svĀ>tlĀ½ obdĀĀlnĀ-k zmizel a Marius si odechl: "PĀ™ikolĀ-Ākoval jsem pĀ™es dveĀ™e celtu, aby nĀjm sem netĀjhlo, snad to bude drĀ¾et." MĀ>la jsem pod zĀjdy hromadu suchĀĀ trĀjvy nebo snad palmovĀĀho listĀ-, bylo to pĀ™Ā-jemnĀ> mĀ>kkĀĀ. KamennĀj stĀ>na, prohĀ™ĀjĀj saharskĀ½m sluncem, mi pĀ™ipomĀ-nala stĀjloĀ¾ĀjrnĀj kamna, co jsme mĀ-vali doma v pokoji. V zimĀ> jsem se jako dĀ-tĀ> na nĀ> vĀ¾dycky chodila nahĀ™Ā-vat pĀ™ed spanĀ-m. A hned mi to tady pĀ™ipadalo docela Ā°tulnĀĀ. Byla jsem najednou ĀjĀ-lenĀ> unavenĀj, zavĀ-raly se mi oĀi ... Alain mi nĀ>co Ā™Ā-kal, ale nĀ>jak jsem nerozumĀ>la, jeĀjtĀ> jsem ucĀ-tila, jak pĀ™ese mne pĀ™ehodil deku, stulila se k nĀ>mu a usnula.

DobrĀj nĀjlada se nĀjm pĀ™enesla i do druhĀĀho dne, kdy nĀjs rĀjno probudil Marius: "Tak vstĀjvat, vstĀjvat!", pokĀ™ikoval. "MĀjm hlad!"

Alain se zvedl, opĀ™el se o loket a Ā™ekl, Ā¾e snĀ-danĀ> bude teprve, aĀ¾ se najdou klĀ-Āe.

"DalĀjĀ- vesnice je 16 kilĀjkĀ-, dĀ-val jsem se vĀera na mapu."

"Snad to nejsou zase ruiny, kde umĀ™eme hlady!" zadoufal Marius.

"Máme je, jak dlo v autě, a se do něj dostaneme", pámipomněla jsem."

Marius balil svůj backpack a Alain našel drahocnou deku. Najednou vykl bolest.

Podívala jsem se na něj a zbledla. Na prstě mu visel korpion ... ALENA, YUKON